

Wind, vuur en talen

Ds. J. IJsselstein – Handelingen 2:1-4

Liturgie:

Psalm 67:1

Psalm 119:3

Lezen Handelingen 2:1-13

Psalm 68:9,13

Psalm 27:7

Psalm 67:2,3

Gemeente, de dag van Pinksteren is de dag dat alles *vervuld* wordt.

In Handelingen 2 vers 1 lezen we dat het *dag* van het Pinksterfeest vervuld werd.

In vers 2 staat: En er geschiedde haastelijk uit de hemel een geluid, gelijk als van een geweldige, gedreven wind, en vervulde het gehele *huis* waar zij zaten.

En in vers 4 staat: en *zij* werden *allen* vervuld met de Heilige Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

Dus: de *dag* werd vervuld, het *huis* werd vervuld, en *zij* werden vervuld. Dat wil zeggen: volgegoten.

Zoals je, jongens en meisjes, een glas vol giet, of een emmer, of zoals een rivier volgegoten wordt door stromende regen. Het water is teveel. Het past er niet meer in.

Dat glas, die emmer, die rivier, die stroomt over.

Zo is het ook op de Pinksterdag.

We gaan het zien in onze tekst, in Handelingen 2:1-4. En bidden de Heere of Hij ook ons die rijke zegen wil geven, zoals destijds op de Pinksterdag. Handelingen 2:1-4:

En als de dag van het pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen.

En er geschiedde haastelijk uit de hemel een geluid, gelijk als van een geweldige gedreven wind, en vervulde het gehele huis waar zij zaten.

En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen.

En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

Het thema voor de preek van vanmorgen is:

De uitstorting van de Heilige Geest.

We letten samen op drie aandachtspunten.

Op Pinksterverwachting. Kijkend naar vers 1: op die dag *waren zij allen eendrachtelijk bijeen.*

Op Pinkstertekenen. Kijkend naar vers 2 en 3: er is *uit de hemel een geluid, gelijk als van een geweldige, gedreven wind.* En er zijn *verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen.*

Op Pinkstervervulling. Kijkend naar vers 4: *En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.*

Dus: De uitstorting van de Heilige Geest:

1. Pinksterverwachting

2. Pinkstertekenen

3. Pinkstervervulling

Als eerste dus:

1. Pinksterverwachting

Zie je ze in gedachten lopen, al die mensen?

Zie je hoe blij ze zijn?

Het doet denken aan wat we zongen uit Psalm 68:13: Hoe vrolijk gaan de stammen op, naar Sions God gewijde top, naar Jeruzalem!

Want?

Het is Pinksterfeest.

De mensen, ze zingen, ze juichen als Jeruzalem in de verte opdoemt en ze vanaf de Olijfberg vol verwondering kijken naar de stad van God.

Wat een drukte! Wat een mensen! Wat een offerdieren!

Er is helemaal geen plek in de stad om zoveel mensen te herbergen.

Wat een bijzondere, wat een mooie dagen. Er is vreugde en blijdschap. Ze zingen de lof van de God van Israël.

Midden in de stad Jeruzalem zelf, is een groep mensen bij elkaar, waarschijnlijk ergens in de buurt van de tempel.

Niet *in* de tempel, want wat hen betreft is de dienst van de offers voorbij. Het is volbracht. Hun Meester, het Lam van God, het enige en grote Offer, is geslacht toen Hij stierf aan het kruis.

Ze zijn met elkaar in (zo staat in vers 2) *een huis*.

Met honderdtwintig mensen bij elkaar in een huis.

En, zo lezen we in vers 14: die honderdtwintig mensen, *zijn eendrachtig samen*, gezamenlijk, als één geheel, *volhardend in het bidden en smeken*.

En vallen dus twee dingen op aan die mensen.

En de vraag is natuurlijk of dat dingen zijn waar *wij* ook door opvallen.

Twee dingen vallen op aan die mensen.

a. Ze zijn *eendrachtig* bijeen.

Ze hebben misschien niet hetzelfde taalgebruik, hetzelfde uiterlijk, dezelfde kleding, maar ze zijn wel één van hart. Ze twisten ook niet meer, wie van hen de meeste is. Het is zoals hun Heere Jezus eerder zei: *Hieraan zullen zij allen bekennen, dat u mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander* (Joh. 13:35). Waar liefde woont (dat is nog steeds zo), daar gebiedt de Heere Zijn zegen.

En wat doen die mensen, jongens en meisjes, die daar zo vredig bij elkaar zijn?

Dat is het tweede waardoor ze opvallen:

b. Ze *bidden* met elkaar.

Wij vallen ook op, als gergem-ers. Maar de vraag is, volwassenen, jongeren, vallen wij

ook op door onze eendracht, door onze onderlinge liefde? En door ons gezamenlijk bidden, hier in de kerk, zondags en doordeweeks?

Zij volhardden in het bidden en smeken: ze hielden niet op, ze stopte niet. Wij doen het vaak anders. We bidden een moment, even..., maar dan staan we teleurgesteld op en denken: Zou de Heere mij wel horen? Zou Hij mij wel willen verhoren?

Zegt de dichter van Psalm 27 niet: Wacht op de Heere?
En zegt de profeet Habakuk niet: Zo Hij vertoeft, verbeid Hem, verwacht Hem?
Volhouden dus, bidders! Doorgaan en niet stoppen.

Ze baden. Ze aanbaden God met blijdschap, om de grote dingen die Hij gedaan had. Zoals Lukas beschrijft in Lukas 24: *Zij aanbaden Hem* (Die in de hemel opgenomen werd), *en keerden weder naar Jeruzalem met grote blijdschap* (Luk. 24:52).
En ze hielden de Heere (in hun wachten en in hun gemis) biddend het Woord van Zijn belofte voor. Deze belofte bijvoorbeeld uit Johannes 16: *Doch Ik zeg u de waarheid: Het is u nut dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik heenga, zo zal Ik Hem tot u zenden* (Joh. 16:7).

Gemeente, hoe is dat eigenlijk bij ons? Hebben we reden om te hopen op een rijke Pinksterzegen? Op de vervulling van de belofte van vers 17 en 18? *En het zal zijn in de laatste dagen (zegt God), Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen. En ook op Mijn dienstknechten en op Mijn dienstmaagden zal Ik in die dagen van Mijn Geest uitstorten, en zij zullen profeteren?*
Moeten we niet veel meer bidden: Och, dat U de hemel scheurde? Och, Heere, geef thans Uw zegeningen, geef heil op deze dag?

Met Pinksteren gaat God 'van Zijn Geest' uitgieten. Op een *eendrachtige* gemeente. Die één van hart is, en één in liefde tot de Heere. Tweedracht en ruzie bedroeven de Heilige Geest.

Met Pinksteren gaat God 'van Zijn Geest' uitgieten. Op een *biddende* gemeente. Waar lege handen zijn, waar men niets van zichzelf bezit. Waar gevraagd, gebeden en gesmeekt wordt. Pleitend op de belofte: Op uw noodgeschrijf doe Ik grote wonderen.
Met Pinksteren gaat God 'van Zijn Geest' uitgieten. Op een *volhardende* gemeente. Als jij op je kamer bidt, hoe lang vouw je dan je handen? Eén minuut? Twee minuten? Volwassenen, ouderen, hoe volhardend is ons verborgen gebed? Twee minuten? Drie minuten? Tien minuten? Of bidden we alleen als we iets nodig hebben?

Deze honderdtwintig volhardden. Ze stoppen niet, ze gaan door. Ze bidden en smeken, ze dringen aan totdat de belofte vervuld is.

Hun Meester is heengegaan. Terwijl Zijn handen hen zegenden.

En nu strekken zij hun lege handen uit naar Hem.

De wereld, de stad, ons dorp is vol van mensen die van zichzelf genoeg hebben.

Maar de Heilige Geest gaat komen naar mensen die bidden en smeken, die uitzien en verwachten.

Zo vallen zij op in Jeruzalem!
Vallen wij zo ook op in onze samenleving?

Zij baden, zij verwachtten, zij zagen uit...
En toen?

Toen werd, op de dag van het Pinksterfeest, *de dag vervuld* (vers 1).
Het was niet toevallig de dag van Pinksteren, zoals nu op 23 mei. Maar *de dag werd vervuld*.

Deze dag is de dag van de vervulling van Gods beloften, waar ze naar uitgezien, waar ze op gewacht, waar ze om gebeden hebben.

Ze hebben die dag niet zelf bepaald, maar ze hebben reikhalzend uitgekeken, gebeden en gesmeekt, totdat het *Gods* tijd werd.

Zoals er nog steeds mensen zijn, die reikhalzend en biddend uitzien naar de vervulling van Gods belofte. Zij zullen op Gods tijd zien: Die het beloofd heeft, is getrouw, Die het ook doen zal. Op Zijn tijd.

En het was vol van Goddelijke wijsheid dat de dag van de vervulling van Gods belofte samenviel met het Pinksterfeest, vijftig dagen na Pasen.

Eigenlijk was de periode tussen Pasen en Pinksteren één lange feestperiode: het feest der weken.

Het begon op de tweede dag van het Paasfeest. Men bewoog een halm van de gersteoogst als offer voor God, als teken van overgave en toewijding. Zeven weken na die tweede dag van het Paasfeest (op de vijftigste dag dus) was er de afronding van dat feest der weken. De gersteoogst was binnen, de tarweoogst was in volle gang. Daarom duurde het Pinksterfeest ook maar een dag.

Pinksteren is het feest van de tarweoogst. Nu is er niet één halm, maar nu zijn er twee broden. Niet: twee kleine bolletjes van de bakker, maar: twee grote broden! Gemaakt van twee tiende van een efa meel, dus twee broden van elk zeven liter meel. Twee heel grote broden werden voor God bewogen als teken van dank en aanbidding.

Bij het eerste feest was er de kiem in de halm, maar nu is er brood. Nu is er een overvloed, als teken van de overvloed van Gods genade.

Op Goede Vrijdag en met Pasen is er leven verdiend. Toen is de prijs betaald.

Nu gaat de Heilige Geest die verdiende zegen geven, in overvloed uit delen.

Zoals staat in Psalm 68: *Gij hebt gaven genomen om uit te delen, zelfs aan wederhorigen.*

Zo wordt het Pinksteren voor de biddende gemeente in Jeruzalem.

We gaan verder met ons tweede aandachtspunt 'Pinkstertekenen', maar zingen eerst Psalm 27:7:

*Wacht op de HEERE, Godvruchte schaar, houd moed: Hij is getrouw,
de bron van alle goed. Zo daalt Zijn kracht op u in zwakheid neer.
Wacht dan, ja wacht, verlaat u op de HEERE.*

Gemeente, we gaan verder met ons tweede aandachtspunt:

2. Pinkstertekenen

We lezen in vers 2 en 3: *En er geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen gedreven wind (dat is het eerste teken), en vervulde het gehele huis waar zij zaten.*

En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur (dat is het tweede teken), en het zat op een iegelijk van hen.

En vers 4b: *Zij begonnen te spreken met andere talen (dat is het derde teken), zoals de Geest hun gaf uit te spreken.*

Ineens is het er. Ze wachtten, maar toch komt het ineens onverwachts.

Het komt *uit de hemel*. Een geluid als van een geweldige wind.

Het klinkt als een geweldige windvlaag, als een voortgejaagde, gedreven wind.

De adem van de Almachtige komt. En deze kleine gemeente van honderdtwintig mensen (zo zou je kunnen zeggen) wordt opgenomen in de storm van Gods handelen in de nieuwe tijd die aangebroken is.

Er is een geluid als van een geweldige, gedreven, voortgejaagde wind. Maar toch (als je goed kijkt, dan zie je het) waait het niet.

Het *lijkt* een stormwind, een orkaan. Maar het *is* windstil.

Wind is in de Bijbel een teken, een beeld van Gods Geest en van Zijn werk.

In het Oude Testament komt God naar Adam in het paradijs in de wind van de avondkoelte. God komt naar David in het geruis in de toppen van de moerbeibomen.

En naar de Elia in het suizen van een zachte stilte.

En in het Nieuwe Testament zegt Jezus tegen Nicodemus: Het werk van God in een mensenhart is als de wind. Hij blaast waarheen Hij wil. We horen het wel, dat werk van de Heilige Geest, maar begrijpen doen we het niet.

Dan waait de wind koud uit het noorden, dan onstuimig uit het westen, dan mild uit het zuiden, we merken het wel, maar begrijpen doen we het niet.

Veel minder kunnen we Zijn werk vastleggen in onze schema's, waaraan Hij zou moeten voldoen, zodat wij het kunnen goedkeuren of afkeuren.

Dit is het werk van de Heilige Geest. De Heere Jezus zegt: *Hij zal de wereld overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel (Joh. 16:8)*. Hij zal het uit het Mijne nemen en u verkondigen.

Hij overtuigt zondaars, maakt ze arm, en brengt die arme zondaars tot Christus.

Dat merken we ook, ook in de gemeente, maar we weten niet hoe Hij het doet.

De Geest laat zich niet binden in onze schema's.

Zijn wind laat zich niet vangen in onze kleine boterhamzakjes.

Vader Brakel zegt: *Sommigen worden in hun kindsheid wedergeboren, als ze drie, vier, vijf of zes jaar oud zijn. Ze komen door kleine onderwijzingen tot de kennis van Christus, en door de Heilige Geest tot bekering en geloof. Ze tonen dat ze God in het oog hebben, dat ze bang zijn om te zondigen, en als ze gezondigd hebben worden ze bevreesd en*

zoeken ze verzoening in het lijden van Christus. Met de jaren groeit het licht, het geloof, soms met tussenpozen, soms met strijd en duisternis.

Snap je het? Nee? Ik ook niet.

Maar zo is het wel. De Heilige Geest werkt op Zijn manier.

We merken het met verwondering, dat de Heere in stilte werkt in kinderharten.

We gaan die kleine plantjes niet uitgraven en keuren. We gieten er ook geen gieters water overheen, maar bidden stil dat de Heere door zal werken.

En wie begrijpt het werk van de Heilige Geest, als hij werkt in onze jongeren, in volwassenen, in ouderen, die nooit naar God gevraagd hebben? Soms krachtig en plotseling zoals in het leven van Saulus van Tarsen, soms kalm en geleidelijk zoals in het leven van Timotheüs?

We merken het, we zien het, maar we begrijpen het niet.

Wat we ervan weten, dat weten we van ‘horen zeggen’, van de Heilige Geest Zelf.

Hij blaast in dode zondaren. Hij blaast nieuwe adem in onze neus en we worden levend.

Hij blaast in onze dodelijke rust en overtuigt ons van onze zonde en van de schijn van onze eigen werken.

Hij blaast de bedwelmende lucht van de zonde weg en zuivert ons hart van zonde.

Hij blaast leven in onze gebeden, zodat we gaan roepen om genade. Daarom heet Hij ook: *de Geest der genade en der gebeden.*

Hij blaast zondaars tot Christus, en geeft alles uit Hem wat nodig is voor een arme ziel.

En Hij komt wonen in onze harten.

De Geest gaat het huis doorwaaien. En het geluid ervan onthult Zijn geweldige kracht.

Waarmee de Heilige Geest in deze nieuw aangebroken tijdperiode de wereld zal gaan doorwaaien. Nu het Koninkrijk van God op aarde gebouwd gaat worden.

Het komt uit de hemel. En het gaat in de richting waar heen de Geest wil dat het zal gaan.

Straks blaast de Geest leven in drieduizend mensen in Jeruzalem. Daarna in de mensen in Judea en Samaria, in Antiochië en Klein-Azië.

Waarna de storm van Gods genade verder zal gaan blazen in deze wereld, in Ecuadoranen, Nigerianen, Albanezen, Chinezen, Papoea's en Cambodjanen.

En ook in Nederlanders, allemaal aangeblazen door dezelfde wind.

En van hen werden gezien (dat is het tweede teken) tongen als van vuur.

Op ieders hoofd, op de hoofden van die honderdtwintig mensen.

Tongen als van vuur. Geen echt vuur. Ze brandden hun hoofd niet. Maar het is een teken: *als van vuur.* Vurige tongen.

De Kanttekening zegt: *Waarmede beduid werd dat Heilige Geest de harten van apostelen en van hun toehoorders ontsteken zou met (a) een licht der kennis Gods, (b) met vurige liefde tot God en naaste, en (c) ijver tot Gods eer en der mensen zaligheid.*

Het werk van de Geest door middel van het Evangelie is als vuur

a. Om te *verlichten*.

Dat is wat de Heilige Geest gaat doen. In de harten van de mensen op de Pinksterdag, en wereldwijd: licht ontsteken in de duisternis.

Wat is onze geestelijke duisternis van nature groot. Paulus zegt in Efeze 5: *u waart eertijds duisternis* (Ef. 5:8)

En wat kan de duisternis van ons hart donker zijn, als de Heere ons ontdekt aan onze zonden. Totdat de Heere Zelf ons gaat bestralen (zoals Paulus zegt in 2 Korinthe 4): *met de verlichting van het Evangelie van de heerlijkheid van Christus* (2 Kor. 4:4).

Dat is wat De Geest doet. Hij werpt licht op, Hij verheerlijkt Christus.

Hij gaat ons oog en ons hart richten op Hem, opdat Licht, zo groot, zo schoon, gedaald van 's hemels troon.

Zoals Petrus schrijft: Om ons te brengen *uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht*.

Zoals Paulus schrijft: *Want gij waart eertijds duisternis, maar nu zijt gij licht in de Heere; wandelt als kinderen des licht* (Ef. 5:8).

Dat is wat de Heilige Geest gaat doen. In de harten van de mensen op de Pinksterdag, maar ook in deze nieuw aangebroken tijd *wereldwijd*. Want Christus, zo zingt Simeon, zal zijn: *Een Licht tot verlichting der heidenen* (Luk. 2:32).

En dus wordt van Paulus en anderen gezegd: *Ik heb u gesteld tot een licht der heidenen, opdat u zou zijn tot zaligheid, tot aan het uiterste der aarde* (Hand. 13:47).

Heb je je wel eens afgevraagd, volwassenen, jongeren, of dat licht dat de Heere in je ziel gegeven heeft, niet een licht is om *door te geven*? Aan heidenen, aan mensen die God niet kennen, in Nederland, of tot aan het uiterste van de aarde?

Met (zoals de kanttekening zegt) vurige liefde tot God en de naaste? En met een vurige ijver tot Gods eer en der mensen zaligheid?

De Geest waait door deze ondergaande wereld om mensen tot Christus te brengen. Is het dan tijd, in deze laatste dagen, om hier in [plaatsnaam] te werken, te slapen en te sloven voor de dingen die voorbijgaan?

Brandt de liefde tot God, de liefde van Christus, de liefde tot onze medemensen dan niet als een vuur in ons hart?

Miljoenen mensen in deze wereld gaan ten onder. Kan en mag je dan wel rustig hier voor jezelf leven? Terwijl wereldwijd, maar ook in Nederland, zoveel mensen verloren gaan?

Waar is het vuur van de Geest in ons midden, waar is het vuur van de Geest in ons hart?

Vergeet, geliefde medechristenen, de laatste woorden van uw Meester niet: *Gij zult mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als een geheel Judea en Samaria en tot aan het uiterste der aarde* (Hand. 1:8).

Ons derde en laatste punt:

3. Pinkstervervulling

Want we lezen in vers 4: *En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.*

Zij werden allen vervuld met de Heilige Geest. Wat betekent dat eigenlijk?

Jongens en meisjes, misschien vind je het wel een beetje moeilijk om te bedenken wat Pinksteren eigenlijk betekent. Wat er met Kerst, Goede Vrijdag, Pasen en Hemelvaart gebeurt, dat weet je.

Maar wat gebeurt er eigenlijk met Pinksteren?

Je mag denken aan een verhuizing. Het voorbeeld klopt niet helemaal, maar wel een beetje.

Je weet hoe dat gaat, een verhuizing. Eerst kies je een huis. Dan onderhandel je over de prijs. Dan teken je het contract. Dan betaal je de prijs. En uiteindelijk krijg je de sleutel van dat nieuwe huis. Je gaat het huis schoonmaken en uiteindelijk verhuis je. En als je wat langer woont in je nieuwe huis, dan ga je steeds meer dingen veranderen om het echt jouw huis te maken, om het te maken zoals je zelf graag wilt.

Vroeger woonde de Heere in Israël *bij Zijn volk*, in de tabernakel en later in de tempel. Maar nu met Pinksteren gaat de Heere verhuizen. Hij komt dichterbij wonen. De Heilige Geest komt, met Zijn licht en genade, wonen *in de harten* van Gods kinderen.

En Hij vervult hun harten. Ze worden vervuld met, ze worden vol van de Heilige Geest. Die harten zijn Zijn huis geworden.

Zoals Paulus zegt in Romeinen 8: *De Geest Desgenen Die Jezus uit de doden opgewekt heeft*, woont in u (Rom. 8:11). En in 1 Korinthe 6 schrijft hij: *Uw lichaam is een tempel van de Heilige Geest* (1 Kor. 6:19).

Bij Pinksteren denken we aan een verhuizing. Aan een nieuw hart, aan een nieuw huis. Het koopcontract, de overeenkomst is getekend in de eeuwigheid. God heeft Zijn kinderen lief van eeuwigheid af.

Het huis van hun hart is betaald aan het kruis op Golgotha.

Met Pasen en Hemelvaart bleek dat de betaalde prijs voldoende was en is het bewijs van de betaling overlegd.

En nu komt de Geest wonen in dat huis: uit de hemel, in het hart van Gods kinderen.

Hij verlicht en verwarmt ons hart.

Hij verbrandt onze zonden en eigen gerechtigheid.

Hij maakt ons hart, ons huis nieuw en neemt daar Zijn intrek.

Hij vervult ons huis, ons hart met Christus.

Hij steekt het licht aan in ons hart.

En dat licht schijnt door de ramen (als het goed is) naar buiten.

Dat, jongens en meisjes, is het grootste geluk dat je in de wereld krijgen kan: God woont in je hart. Dat is een nieuw hart.

Wat geeft dat, gemeente, een machtige ontroering, en wat brengt dat grote blijdschap. Als de Trooster, de beloofde Trooster het hart vervult en Christus gaat groot maken.

En wat brengt dat ook een ommekeer teweeg in het leven.

Want, zo staat in vers 4b: *Zij begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.*

Ineens horen al die mensen, die van heinde en ver gekomen zijn, in hun eigen taal, dat zij (zo staat het in vers 11) *de grote werken Gods* verkondigen.

Ze roemen Gods grote werken. Hun hart is volgegoten, en nu stroomt het over. Het komt eruit. Ze prijzen Gods grote daden. Namelijk in het zenden van Zijn lieve Zoon in deze verloren wereld.

De wind van de Geest drijft hun hart tot vurige ijver.

Het vuur van de Geest dringt hen tot vlamvend spreken in allerlei talen.

Ineens blijkt dat het gevolg van de zonde van het oude Babel, die leidde tot spraakverwarring, geen belemmering zal zijn voor de wereldwijde verspreiding van het Evangelie.

Sterker nog: Koning Jezus zal meer dan ooit schitteren onder alle groepen van mensen, waarvan er hier een paar genoemd worden: *Parthers en Meders en Elamieten, en die inwoners zijn van Mesopotámië, en Judéa, en Cappadócië, Pontus en Azië, en Frygië, en Pamfylië, Egypte en de delen van Libië, hetwelk bij Cyréne ligt, en uitlandse Romeinen, beide Joden en Jodengenoten, Kretenzen en Arabieren*, en nog veel meer!

Christus zal lof toegezongen worden in alle talen, uit de monden van duizenden volken en etnische groepen in deze wereld.

Het is een bemoediging, aanstaande zendelingen, ook in het midden van de gemeente. Ik hoop dat velen jullie zullen volgen.

Maak je geen zorgen om de taal. Wees in geen ding bezorgd.

Zendingswerk is Gods werk. De Heilige Geest doet alles.

Hij geeft liefde, vuur en ijver.

Hij geeft het vermogen om de moeilijkste talen te leren.

Hij geeft woorden om te spreken.

Want, zo zegt Calvijn: de Geest bindt zich aan het Woord.

Wees dan bemoedigd en ga heen. Wees getuige van Christus: *Zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria en tot aan het uiterste der aarde.*

Amen.

Slotzang Psalm 67:2,3:

De volken zullen U belijden,
O God, U loven al te zaâm.
De landen zullen zich verblijden,
En juichen over Uwen naam.
Volken zult Gij rechten,
Hunne zaak beslechten,
In rechtmatigheid;
Volken op deez' aarde,
Die Uw arm vergaarde,
Die Gij veilig leidt.

De volken zullen, HEER, U loven;
O HEER, U loven altemaal,
Die d' aarde vruchtbaar maakt van boven,
Dat z' ons op haar gewas onthaal'.
God is ons genegen;
Onze God geeft zegen.
Hij, die alles geeft,
Hij zal zijn geprezen;
Hem zal alles vrezen,
Wat op aarde leeft.